

Arrest

nr. 84 919 van 19 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 februari 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlages 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2010 dienen de verzoekende partijen, van Bengaalse nationaliteit, samen met hun drie minderjarige kinderen, een asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 28 november 2011 stellen de verzoekende partij tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 73 199 van 13 januari 2012.

Op 20 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 24 februari 2012 dienen de verzoekende partijen, samen met drie minderjarige kinderen, een tweede asielaanvraag in.

Op 27 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlages 13*quater*). Deze beslissingen worden op diezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen in hoofde van de eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. K.(...)

geboren te Dhaka , op (in) (...)1977

en van nationaliteit te zijn Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.02.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 29.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 17.01.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 24.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 27.02.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog contact zou hebben met haar moeder. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van betrokkene en dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart hetzelfde te vrezen als haar echtgenoot. Overwegende dat haar echtgenoot in het verleden al opgepakt zou zijn en dat ze vreest dat hetzelfde zal gebeuren bij terugkeer. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

persoon die verklaart te heten S. S.(...)

geboren te Dhaka , op (in) (...)1972

en van nationaliteit te zijn Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.02.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 29.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.10.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigeren vluchtelingenstatus en weigeren subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 17.01.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 24.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een Arrest Warrant dd. 30.10.2011 (+engelse vertaling) en een Charge Sheet dd. 30. 10 .2011 (+ engelse vertaling) voorlegt. Overwegende dat betrokkene met deze documenten verder bouwt op zijn eerste asielrelaas dat ongeloofwaardig werd beschouwd door het CGVS en de RW. Overwegende dat de RVV dd. 13.01.2012 p.6) stelde dat: "De commissaris-generaal motiveerde dat hij op basis van de afgelegde verklaringen van verzoeker twijfelt aan de ernst van het politiek engagement van verzoeker. Ook zijn beweringen dat hij werd aangeklaagd voor een moordzaak werden niet geloofwaardig geacht, alsmede de verklaringen aangaande zijn vluchtroute. Ook bewijst verzoeker zijn identiteit niet." Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene een enveloppe van FEDEX dd. 18.02.2012 voorlegt waarmee bovenstaande documenten opgestuurd zouden zijn geweest door zijn advocaat 'M.'. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het levensgevaarlijk zou zijn in Bangladesh. Overwegende dat betrokkene verklaart opgesloten of gedood te worden in een crossfire-vuurgevecht met de politie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat K, één van de beschuldigen, ook doodgeschoten zou zijn en dan J. H. B, een andere beschuldigde, gearresteerd zou zijn door de politie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn advocaat gezegd zou hebben dat J. H. B. namen zou hebben vrijgegeven (waaronder naam van betrokkene). Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de taal al onder de knie zou hebben en gewerkt zou hebben in hotel Danish. Overwegende dat de voorgehouden integratie van betrokkene in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade In de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn advocaat niet goed mee zou werken. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog steeds op een document zou wachten, maar niet zou weten welk document. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald In artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In wat kan worden beschouwd als twee onderdelen van een enig middel van hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke formulering van de bestuurshandelingen daar de motivering van de bestreden beslissing onjuist, gebrekkig of ontbrekend is in het licht van "de Wet van 29 juli 1991". De verzoekende partijen vermelden tevens artikel 149 van de Grondwet.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt in de beschikking van 4 mei 2012 met betrekking tot het door de verzoekende partijen ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

"Het middel lijkt niet gegrond: De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd.

In het verzoekschrift weerleggen verzoekers de vaststelling van de bestreden beslissing niet. Verzoekers stellen enkel dat ze deze stukken ontvangen hebben toen hun eerdere asielaanvraag reeds

afgesloten was. Hiermee tonen verzoekers niet aan op welke wijze de door hen aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van wet van 15 december 1980. Uit de bepaling van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Voorts stellen verzoekers dat de vrees voor hun leven nog actueel is en herhalen ze een aantal elementen van de aanvraag. Door louter de elementen van de aanvraag te herhalen beogen verzoekers een feitelijke beoordeling van de aanvraag en nodigen ze de Raad te dezen uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De overige motieven van de bestreden beslissingen worden niet betwist.

Tot slot kan de verzoekende partij niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 juli 2012 stellen de verzoekende partijen te volharden.

Daar waar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 11 juli 2012 slechts stellen te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 4 mei 2012 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke opmerking in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. In de mate waarin zij bij de stelling, zonder meer, te volharden, doelen op hun inleidend verzoekschrift, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door hen aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten. Bij het zonder meer volharden in hun inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partijen kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke formulering van de bestuurshandelingen, dan wel “*de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing (...) in het licht van de Wet van 29 juli 1991*”, en van artikel 149 van de Grondwet, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS